

II DE GRONDSLAG

In dit hoofdstuk zal het woord 'Tao' voorkomen, hetgeen de vraag kan doen opkomen:

Wat is Tao?

Daarover het volgende:

- "Weetgraag was noordwaarts getrokken naar het gebied van het Donkere Water, waar hij de Duistere Steilte beklom. Daar ontmoette hij bij toeval Sprakeloos-Nietdoen. Weetgraag wendde zich tot hem en sprak: 'Ik wilde u een vraag doen. Langs welke gedachtengang en langs welke overwegingen kunnen wij komen tot de kennis van Tao? Waar moeten wij wijlen en wat moeten wij doen om rust te vinden in Tao? Wat moet ons uitgangspunt zijn en welke weg moeten wij volgen om in het bezit te komen van Tao?' Op deze drie vragen gaf Sprakeloos-Nietdoen geen antwoord. Niet omdat hij niet antwoorden wilde, maar omdat hij niet te antwoorden wist. Toen keerde Weetgraag, teleurgesteld door het nutteloze van zijn vragen, zich naar de streek van het Blinkende Water in het Zuiden en besteeg de berg Twijfels-einde. Hier ontmoette hij Flapuit-Stotteraar en deed hem dezelfde vragen. Waarop deze uitriep: 'Ja, ja. Ik weet het, ik zal het u zeggen.' Maar toen hij beginnen wilde was hij vergeten wat hij zeggen wou.

Toen Weetgraag ook hier geen antwoord ontving ging hij naar het paleis van de goddelijke heersers. De gele keizer ziende deed hij hem dezelfde vragen en de gele keizer antwoordde: 'Geen gedachten te hebben en geen overwegingen, dat is de eerste schrede tot het kennen van Tao. Nergens te verwijlen en niets te doen, dat is de eerste schrede tot het rusten in Tao. Nergens van uit te gaan en geen weg te bewandelen, dat is de eerste schrede tot het bezit van Tao.' Toen zei Weetgraag tot de gele keizer: 'Gij en ik weten dit, die anderen wisten het niet, wie nu heeft gelijk?' Het antwoord was: Sprakeloos-Nietdoen heeft werkelijk gelijk en Flapuit-Stotteraar is er dicht bij, maar gij en ik blijven er ver af, want: 'Zij die spreken weten niet' en 'de wijze predikt zonder woorden . . .'

Weetgraag zei tot de gele keizer: 'Ik vroeg Sprakeloos-Nietdoen en hij antwoordde mij niet. Niet dat hij niet wilde, maar omdat hij niet wist. Ik vroeg Flapuit-Stotteraar. Hij stond op het punt mij te antwoorden, maar deed het niet. Niet omdat hij niet wilde, maar omdat hij vergat. Nu vraag ik u en gij antwoordt mij. Waarom zegt gij dan dat gij er ver van zijt?'

De gele keizer antwoordde: 'Sprakeloos-Nietdoen had werkelijk gelijk, omdat hij niet wist. Flapuit-Stotteraar had bijna gelijk, omdat hij vergat. Gij en ik zijn er ver van, omdat wij weten. Toen Flapuit-Stotteraar hiervan hoorde, vond hij dat de gele keizer het goed wist uit te leggen.'¹

Er is destijds - waarschijnlijk omstreeks het midden van de jaren '40 - een poging gedaan door Wijnmalen om tot formulering te komen van enkele grondslagen:

- *"Beschouwingen betreffende het getal*

Het woord getal betekent eenvoudig dat er iets geteld is, dus dat men in zijn bewustzijn enige keren iets heeft gedaan, niets meer en niets minder. Om te kunnen tellen moet men in zijn bewustzijn een aanvangspunt fixeren en van daaruit met tellen beginnen. Dit proces heeft als achtergrond natuurlijk bewustzijn zelf en datgene wat het bewustzijn te boven

1: Lau-tze: p. 31-33.

gaat, het vraagteken. Wanneer men deze opeenvolgende getallen op een lijn van boven naar beneden zet, dan krijgt men het volgende beeld:

- ?:   waarin de verbindende lijn verlegd wordt in Tao (zie vooral de vorige pagina)!
- 0 | Indien men nu afstanden meet, dan betekent deze lijn '*Alomtegenwoordigheid*'.
- 1 | Indien men tijd meet betekent deze lijn '*het Eeuwig Nu*'.
- 2 | Indien men hoeveelheden meet betekent deze lijn iets anders, dat evenveel of even
- 3 | weinig zegt als de uitdrukking '*Alomtegenwoordigheid*' en '*het Eeuwig Nu*'.
- 4 | Op een dergelijke wijze heeft elk bewustzijnsproces dat omgezet wordt in
- 5 ▼   verstandelijke gevolgtrekkingen een metafysische achtergrond.

Principieel moet elke telling bij 0 beginnen en dan rijst dadelijk de vraag hoe men van 0 naar 1 komt, van 1 naar 2 enz., waarop thans evenwel niet nader wordt ingegaan.

Een getal is tenslotte een gedachtenvorm waaraan een zekere betekenis wordt gehecht. Voor de wiskunde is deze betekenis uitsluitend hoeveelheid en voor de exacte wetenschap heeft het geen zin verdere betekenis aan een getal toe te kennen. Voor het trachten uit te drukken wat de exacte wetenschap te boven gaat kan het hechten van andere betekenissen zijn waarde hebben, hetgeen proefondervindelijk te bewijzen zal dienen te zijn.

Aangezien de aan een getal te hechten betekenissen in principe betrekking hebben op het subjectieve innerlijke leven, spreekt het vanzelf dat het resultaat daarvan alleen van waarde kan zijn voor het subjectieve leven van de lezer zelf en dit kan alleen het geval zijn indien de lezer interesse heeft voor *Metafysica, Symboliek en Mystiek*.

Nu is het merkwaardige dat men, uitgaande van *Metafysica* en *Mystiek*, kan komen tot eenvoudige wiskundige waarheden, zoals ik (Wijnmalen) tot eigen grote verbazing heb kunnen vaststellen, nadat de betekenis der ondeelbare getallen van de Kosmogenetische Kringloop mij als in een flits duidelijk was geworden. Voor nader begrip van al wat volgen zal, zal ik dit eerste experiment dat ik ruim 20 jaar geleden deed¹, enigszins uitvoerig dienen te beschrijven.

Uitgaande van de voorstelling van drie punten van bewustzijn als entiteit in de grote entiteit van het algemeen bewustzijn en deze bewustzijns punten elk voorstellende door een cirkel, verkrijg ik datgene wat het Mahayana boeddhisme noemt '*Het Grote Symbool*'.

Nu beschouw ik deze cirkels als te liggen in Tao en ben daarom gerechtigd ze niet horizontaal op het papier, doch ook verticaal op het papier te denken en nu als het ware de zijanten te beschouwen. Aangezien ik van deze oneindige cirkels slechts een uiterst klein gedeelte kan bezien, lijken ze mij thans rechte lijnen te zijn. Thans is de Trikaya-figuur verdwenen² en vervangen door drie evenwijdige lijnen waaraan ik metafysische betekenis toeken zoals bovengenoemde '*Alomtegenwoordigheid*' en '*het Eeuwig Nu*'.

Ik kan mij nu in dit beeld voorstellen een entiteit, een dualiteit en een drie-eenheid. De middelste lijn neem ik als voorstelling van de onverdeelde cirkel van positief tot negatief oneindig; de beide buitenlijnen als beeld van de dualiteit en beproef nu in deze buitenlijnen zoveel mogelijk principiële dualiteit bij hun verdeling in te leggen. Daartoe neem ik om te beginnen op elk van deze lijnen een verdeling in tweeën. De eerste lijn wordt verdeeld in het dubbele van de originele volgorde. De andere lijn wordt verdeeld naar het principiële verschil tussen de oneven en de even getallen.

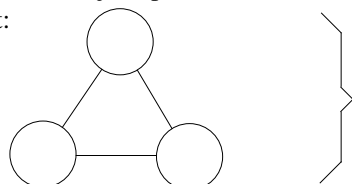
Daar, behalve de 2 zelf, alleen de oneven getallen voor zover zij ondeelbaar zijn in mystiek oogpunt als lenzen of spiegels voor het bewustzijn betekenis kunnen hebben, wordt deze lijn verdeeld volgens de dubbele oneven getallen. Vervolgens maak ik nog een derde verschil

1 Dat moet dan geweest zijn in het begin van de jaren '20.

2 De figuur is op de volgende pagina alsnog ter verduidelijking van de oorspronkelijke tekst toegevoegd.

door deze beide lijnen ten opzichte van de derde onverdeelde lijn als het ware een punt van bewustzijn te verplaatsen (de beide buitencirkels een afstandspunt ten opzichte van elkaar verdraaien). Op de middelste, tot nu toe onverdeelde lijn, plaats ik als beeld van de inwerking van de eenheid op de dualiteit en van de betrekking die tussen de delen van de dualiteit door de eenheid heen bestaat, het wiskundig teken 'x'.

Vóór deze drie lijnen plaats ik als index de originele getallenlijn, zodat het volgende beeld ontstaat:

TABEL 1

Aanduiding van
'het Grote Symbool',
de Trikaya ¹

Index				
			0	
?	0	x	0	= 0
0	0	x	1	= 0 = 0
1	1	x	1	= 1 = 1
2	1	x	3	= 3 = 1 + 2
3	2	x	3	= 6 = 1 + 2 + 3
4	2	x	5	= 10 = 1 + 2 + 3 + 4
5	3	x	5	= 15 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5
6	3	x	7	= 21 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6
7	4	x	7	= 28 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7
8	4	x	9	= 36 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8
9	5	x	9	= 45 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9

Enz.

Uit het zo ontstane beeld kan men een hele serie rekenkundige feiten afleiden; bovendien vormt het de grondslag voor de verdeling van de originele lijn der getallen in driehoeksvorm. Dit gedeelte zal dan als het ware worden tot de 'Anatomie' der 'Leer', waarop dan later de 'Fysiologie' en de 'Biologie' zullen kunnen volgen. Een en ander hoop ik u binnenkort te doen toekomen . . . . . (N.B.: het is hier dus niet van gekomen. In het bovenstaande is overigens de getallenreeks te herkennen die later bij Wijnmalen de naam 'Radialen' kreeg en die herhaaldelijk in deel A en B aan de orde gekomen zijn.)

Alvorens verder te gaan met rekenkundige beschouwingen omtrent voorgaande figuur, lijkt het mij beter mijn opvatting duidelijk te maken omtrent de ondeelbare getallen als lenzen en spiegels. De eenvoudigste voorstelling is de volgende:

Het waarnemend subject projecteert zijn bewustzijn als het ware in dat getal, kijkt er als het

- ¹ *Trikaya*: de drie 'gewaden' uit het mahayanaboeddhisme, namelijk (zie Leeuwen: diverse pagina's)
- *dharmakaya*, het gewaad van de Wet; de eerste en hoogste der trikaya, het verheerlijkte, geestelijke lichaam van Adhibuddha (= het beginsel van buddhaschap, *de Eerste Logos*, de onpersoonlijke ongeopenbaarde Eerste Oorzaak);
  - *sambhogakaya*, het gewaad van vreugdevol ervaren. Het middelste van de trikaya, aangenomen door een Dhyani Buddha (=Buddha van contemplatie, een Dhyani Chohan (= Heer van meditatie. Kosmische en planetaire geest, heerser en leider van het kosmisch gebeuren) die de leiding heeft over een Ronde. Er zijn 5 of 7 Dhyani Buddha's);
  - *nirmanakaya*, het gewaad van transformatie of het gewaad van schepping, aangenomen door een manushibuddha, waardoor deze in staat is in contact te blijven met de fysieke wereld (manushi, manushya = belichaming in een menselijke vorm).

ware doorheen naar de volgende getallen en ontvangt zelf daarin de spiegeling van de voorafgaande getallen, uitgaande van de gedachte dat het relatieve bewustzijn een beperkt waarnemingsvermogen heeft en dat dit beperkte waarnemingsvermogen bovendien aan allerlei invloeden blootgesteld is, afhankelijk van de aard van gevoels- en verstandsleven. Men kan slechts bewust worden van hetgene waarin men in staat is bewust te zijn, doch van hetgeen boven zijn gevoels- en verstandsvermogen ligt, kan men slechts door spiegeling enige flauwe notie hebben. Men zal het beste doen de verstandelijke sprong te wagen en op yogamanier te trachten zijn bewustzijn in het getal te verleggen en zich als het ware met deze gedachtenvorm te vereenzelvigen. Met andere woorden: men moet zich eenvoudig voorstellen dat men het getal zelf is. Naar beneden ziet men dan de rij der steeds groter wordende getallen, naar boven ondervindt men de spiegeling van de zeer beperkte rij der getallen die aan zich zelf voorafgaan en waarvan men geen verstandelijk begrip kan hebben. Hoe dichter men bij de 1 dus het bewustzijn kan verleggen, hoe groter inzicht men kan krijgen in hetgeen men kan waarnemen.

Nemen we als voorbeeld het getal 5; dit getal betekent principieel gescheidenheid van het volstreekte bewustzijn van de absolute geest. Het is de wortel van de individualiteit, van het bijzondere tegenover het algemene; 5 kan dus in de voor hem waarneembare wereld waarnemen 6, 7, 8, 9, 10, 11 enz., doch kan slechts een spiegeling krijgen, op intuïtieve wijze, van de 4, 3, 2, 1, 0, ? Beschouwt men de 5 nu als eigen, boven-begrijpelijke individualiteit, waarvan men alleen een spiegeling kan krijgen in de tenslotte even onbegrijpelijke 71 en 79 (die echter enigszins begrijpelijk wordt in 97, *de Persoonlijkheid*),

dan ziet men 'als 5' beneden zich de Wet: 6;
de regelrechte toepassing daarvan, Wijsheid: 7;
het principe van substraat, van spanningen
en van mogelijke tegendelen: 8;
het Leven: 9;
zijn eigen dualiteit in eenheid: 10;
de uiting van absolute kracht: 11;
de maat die de kracht beperkt: 12;

waarop volgt het getal 13: begin.

En zo zou men verder de betekenissen van de gehele kosmogenetische kringloop kunnen beschouwen, doch aan het einde daarvan zou men weer stuiten op de niet te beschouwen 0, 1, 2, 3, 4. ↗

Van hetgeen boven hem is kan de
5 slechts een spiegeling krijgen.
Dus van hetgeen Statisch en
Dynamisch tegelijkertijd is.
Ethisch gevoel
'absolute gerechtigheid' 4;
van de uitdrukking van
de onbegrijpelijke
drieëenheid van het Zijn 3;
van het wezen der
dualiteit in eenheid 2;
en van de wereld als
onveranderlijke entiteit 1;
evenmin natuurlijk v/d 0: bewustzijn;
en van het ? Tao.

Bewustzijnsprojectie

Indien men zijn bewustzijn op iets projecteert, werkt dit projecteren op de projecteerder zelf terug, zoals iemand zichzelf in zijn werk legt en dit werk weer op hem terug werkt. Projecteert men nu zijn bewustzijn in de lege gedachtenvorm van een getal en hecht men daaraan een bepaalde betekenis en beschouwt men vanuit dit standpunt de andere getallen naargelang van hun betekenissen in onderling verband, dan verkrijgt men daardoor gevoels- en verstandsindrukken die onbewust en zelfs bewust op zijn gevoels- en verstandsleven terugwerken. Omgekeerd beproeft men weer innerlijke gemoedsaandoeningen en verstandelijke overwegingen in de lege gedachtenvormen der getallen uit te drukken en tussen het geheel van dit gevoels- en verstandscomplex een logisch verband te leggen.

Gedachtig aan de uitspraak van Kant dat het verstand de mens gegeven is, niet om de waarheid te ontdekken, doch om voor dwaling te behoeden, moet men trachten een geheel op te bouwen dat niet tegen de rede ingaat doch dat wel beproeft uit te drukken dat wat boven het rationele denken uitgaat, dit als het ware transcendeert. Verschillende onderdelen ervan kunnen wel in redelijke processen worden beschouwd. Voor mijzelf (Wijnmalen) staat vast dat er in een mens een bron van 'kennis' is, een innerlijk weten, een zekerheid in beleven die het gewone denken te boven gaat en waarvan men de werking bij ernstig zelfonderzoek eenvoudig gedwongen is te aanvaarden. Overtuigd van de waarheid dat men geestelijke inhouden slechts kan uitdrukken in paradoxen, symbolen en gelijkenissen, wordt hier getracht geestelijke verhoudingen in eenvoudige wiskundige symbolen en gelijkenissen uit te drukken. In hoeverre het voor anderen mogelijk zal zijn zich in deze geesteshouding te verplaatsen en of dit voor hun innerlijk leven en innerlijke ontwikkeling nut zou kunnen hebben, zal de toekomst moeten leren.

Het trachten te begrijpen van wat de schrijver eigenlijk bedoelt, vergt op zichzelf onvermijdelijk de nodige concentratie, die als zodanig reeds zijn nut zou kunnen hebben doch dan ook al weer alleen als de lezer daarop als het ware een 'Dhyana' oefening¹ laat volgen en het gelezene op onbevooroordeelde wijze ernstig contempleert. Indien dus verder hier en daar vrij plotselinge ogenschijnlijk acrobatische verstandssprongen worden gedaan, dan kan ik slechts zeggen dat ik mij hiervan volkomen bewust ben, doch dat het onmogelijk is hetgeen in lange jaren werd opgebouwd en gecontempleerd, in korte woorden neer te leggen en daarbij alle overwegingen, alle twijfelingen, alle hierbij ondervonden gemoedsaandoeningen en alle zelf aangelegde wetenschappelijke kritiek naar voren te brengen. In alle gevallen kan ik naar mijn innerlijke overtuiging de mening uiten,

*dat er 'methode in deze waanzin zit'. "*²

Tot zover de woorden van Wijnmalen. We brengen hier echter nogmaals naar voren dat aan de basis van zijn 'getallenwerk' iets staat dat hem '*als in een flits overkwam*' (zie p. 22, FRAGMENT 3, rechter kolom).

FRAGMENT 5, d.d. 02-11-63

"Ik zou graag iets willen opmerken, of eigenlijk aan u allen willen vragen, namelijk: of het u ook is opgevallen dat datgene wat Dr. W. in een flits overkwam, niet is ontstaan omdat hij zich op een getal had geconcentreerd. En dat het wonderlijke nu is dat in de meditatie die hij op dat moment bewust had ingezet dit antwoord kwam. *En dat wij nu - vanuit dat antwoord dat hij kreeg - als het ware moeten komen tot datgene waar hij zich op had gericht.* Dit is een wonderlijke - ja, hoe zal ik zeggen - spiegeling van de een

naar de ander - terwijl eigenlijk zeer apart en zeer bijzonder de eerst geopenbaarde trilogie [? . . . zie echter in dit verband p. 26 wat betreft de 'trikaya'] van wat wij God of het Leven noemen, nu zo naar ons toekomt. Waarmee het mij eigenlijk opeens klaar werd - dat op de eigen gerichtheid van een mens - dus niet de gerichtheid op een getal, maar de gerichtheid op de wijze zoals we dat doen - een gans ander antwoord kan worden gegeven dan we ook maar enigszins verwachten; daar is dit toch het levende bewijs van. - En daarom is het ook zo ongerept en zo onaanvecht-

1 Dhyāna: meditatie, een stadium van yoga; één van de pāramitā's.

Pāramitā: dat, wat naar 'de andere oever' voert, volmaaktheid, de zes hoogste deugden (Zie Leeuwen).

2 Tekst waarin Wijnmalen in de loop der jaren een poging gedaan heeft om een en ander te beschrijven en te verduidelijken bestaat nauwelijks. Het bovenstaande is er al een belangrijk deel van; een volgend gedeelte staat op p. 47.

baar. Ik weet niet of U het hebt gevolgd maar mij viel het heel sterk op." [...]

“Door het omgekeerde van wat heeft plaatsgehad met Dr.W. - waardoor deze getallenmystiek moest ontstaan - gaat dit bij ons opwekken het gevoel dat een mens eigenlijk tot in het eindeloze in een afhankelijkheidspositie is tegenover wat hem overkomen kan! Want ik weet nog goed dat Dr. W. tegen mij zei: 'Als je een punt in gedachten neemt dan ontstaat er een verbondenheid.' Ik zei: 'Daar zegt U nogal wat! Dus als ik als mensje op mijn wijze over God denk, dan ontstaat er een verbondenheid, die ik als het ware oproep.' Maar nu zie ik heel duidelijk dat die oproep niet van mij komt, maar dat die ontstaan is vanuit een totaal andere hoek van mijn levenspogingen in het leven, waarop een voor mij dan ander antwoord kwam dan hier voor Dr. W. Ik vind dit een zeldzaam beeld van een openbaring die vanuit het Vraagteken geschiedt.

Wonderlijk, dat het zo naar een mens toe kan komen, in zo'n zeldzame magistrale opbouw van een fundament van de eerste openbaring tot en met natuurlijk het einde. Want Dr. W. heeft zich natuurlijk niet op de Kabbala gericht. Vast niet. Hij heeft het ook gezegd: 'in mijn meditatie op het Allerhoogste . . . . .'" [...]

“Ik wil ingaan op het Mysterie dat vanuit het Vraagteken komt en antwoord geeft aan het Mysterie ín ons - kant en klaar, door onze afhankelijkheidspositie. Het is zeer waarschijnlijk, als Dr. W. het geheel overzag, dat hij gedacht zal hebben: daar kan ik nooit aan beginnen, want er is geen eind aan. Maar het gaat om de greep en natuurlijk op een andere wijze als dit bij prof. Weinreb is, die eigenlijk ook van de eerste Openbaring uitgaat en wel moet uitgaan, omdat hij zich waarschijnlijk ook op het Vraagteken had gericht. Dat weet ik natuurlijk niet, maar dat kunnen we welhaast aannemen. Het is wel bijzonder zoals dát naar voren komt. En zo hoopgevend voor ieder mens.

Het is zó hoopgevend dat je, als het je ernst is met het leven en datgene wat boven het leven uit alles ordent, alles rangschikt, waarbij je zelf inbegrepen bent, dat je zo'n rechtstreekse connectie daarmee kunt krijgen - maar dan van boven uit bepaald, niet door ons.

En dat zal wel daarin liggen, dat hoe meer wij stijgen naar het Vraagteken, hoe afhankelijker of wij worden. In hoge zin, bedoel ik. Ik weet niet wat voor indruk U nu hebt gekregen maar dit valt mij heel sterk op.

En dat aangeven van die rij, die als het ware als een lens zou moeten worden gebruikt, kan zich nooit richten op het allergrootste, maar wel op het allerkleinste. Om daarin te moeten tegenkomen hetzelfde wat in het allergrootste aanwezig is; dat vind ik zo iets bijzonders; waardoor dus de mystici een onaanvechtbare waarde krijgen, nietwaar?"

“Het lijkt mij alleen zo vreselijk moeilijk, we kunnen die dingen allemaal zien als iets zeer bijzonders, maar we kunnen ze niet mee-beleven [...] En wie is zo begenadigd, wie is zover gegroeid of wiens bewustzijn is al zover ontwikkeld dat hij dat kan evenaren?"

“Dat is nu wat ik bedoel: onze afhankelijkheidspositie. Wanneer wij - ik zal het zeker niet doen, ik kan het niet - wanneer wij in ernst deze getallen ingaan, dan is mogelijk en daar hebt u het grootse weer, omdat het een mens is die dit heeft beleefd, omdat er via een mens een opening is gemaakt, de beleving van de getallen die door TAO aan Dr.W. werden geopenbaard.”

“Is het mogelijk dat een tweede mens precies datzelfde zou kunnen doen?"

“Dat is onze zaak niet! De zaak is dat op een gegeven ogenblik in Amsterdam - of waar het hem gebeurde - bij een mens, gericht op het Allerhoogste, in negentienhonderd en zoveel, om zo en zo laat, een openbaring plaats had. Aan een *mens!* En dat is iets ontzaglijks, begrijpt U. En of dit nu volgelingen heeft of geen volgelingen,

daar gaat het helemaal niet om.”

“Wij zouden het alleen maar aan kunnen nemen . . .”

“Maar het gaat niet om ons, het gaat om de heilige willekeur; dat vanuit het Vraagteken - ik zal het nu nog maar zo noemen - gewild wordt dat er een openbaring komt; of wij als massa of als enkeling dit nu kunnen begrijpen of niet. *Want niet de cijfers zijn van belang - maar de openbaringsmogelijkheid.* En dat is voor ons allen even hoopvol.”

“Hij spreekt ook van inter-esse, nietwaar?

Dat betekent . . .”

“Jawel, maar dan komen wij weer van die openbaring af, nietwaar/

“Nee, maar inter-esse is een heel belangrijk woord; het is namelijk 'zich begeven', inter - in . . .”

“Maar hij heeft er zich juist niet in begeven, dat is nu juist het wonder hier. Hij mediteerde waarschijnlijk, met alle eerbied gezegd op TAO, op het Vraagteken. En daar krijgt hij dan een stortvloed van piramiden van aaneensluitende getallenrubrieken, als uiterste manifestatie van zijn diepe gegrepenheid door TAO. Prachtig is dat, nietwaar.”

[...]

“Ik bedoel dat wij allemaal meemaken dat deze mens, die gericht was op het Allerhoogste, dat in hem op zeker moment een openbaring kwam die hij niet anders dan zo kon uiten.”

“We zouden hier kunnen spreken van een getals-openbaring.”

“Ja, dat kan mij niet schelen; maar wat mij wel kan schelen voor de hele mensheid, voor ons allen, is dat wanneer wij gericht kunnen zijn op het Allerhoogste, op wat voor ons het hoogste betekent, 't kan zelfs je kind zijn nietwaar, bij wijze van spreken - ja, we geven er maar namen aan - dat dán zich iets kan gaan openbaren omdát dit vanuit het onuitsprekelijke, het niet-aanwijsbare waarachtige geschiedt. Dit vind ik zo hoopvol voor de mensheid.

Want de uniekheid van Dr.W. zal - voor zover ik hem heb meegemaakt en wat ik heb bemerkt - altijd juist hebben gelegen

in het opgaan in het onuitsprekelijke. En dan komt zo'n antwoord! Dan geloof ik dat de hoogheid die hier achter ligt, niet een wenk is in de geest van: gaan jullie nu maar, proberen jullie nu maar met die getallen, dan zullen jullie eens wat zien. Nee, voor mij ligt de grootheid in de openbaring die bij deze mens is geschied, als mogelijkheid vanuit het - waarvan wij geen van allen weten wát het is - het hoogste, het heiligste, het ondoorgrondelijkste Mysterie van alles; van daaruit gebeurde wat naar een mens. Er werd, met andere woorden gezegd: nu ja, ga je gang maar, je zult zien, *aan alle kanten ben IK te bewijzen, maar niet te grijpen!*

En ik geloof dat dát de grote wenk is achter al deze rubrieken, waarover we misschien boeken en boeken vol zouden kunnen schrijven. Ik geloof dat dit de essentie is van de wenk voor ons allen. En tevens de geruststelling nietwaar?”

[...]

“Wat willen we eigenlijk aan voorstellingen meedragen naar het mysterie?”

“Ja, dat is ook wat ik bedoel, begrijpt U wel? Door wat hem overkwam bracht het voor hem zelf die aangegrepenheid mee, die hij natuurlijk nooit onder woorden kón brengen. Zoals het ons natuurlijk gebeurt, als er zo iets met ons plaats vindt. Maar er kwam nog wat bij, en dat waren die piramiden van getallen. [...]. Ja, en als offer. Precies! Want hij kon natuurlijk ook nooit van die vorm loskomen.

“Is het Vraagteken ook wat wij Paranirwana noemen? Dat de 0 het Nirwana is? Of niet?”

“Nirwana is toch eigenlijk het Vraagteken voor God. Wat Buddha hiermee aanwijst is de Hemelse Staat, maar nog niet de Bevrijding van de Hemelse Staat. Wat het in de allerlaatste instantie is, want ook daarvan moet de mens bevrijd worden.”

[..]

“De openbaring, zoals Dr.W. die dan heeft gehad, komt die in andere vormen ook tot andere mensen?”

“Dat zal dan wel [...]. De verbondenheid, die het unieke van de mens zoekt met het Unieke buiten hem, dus buiten alles wat

menselijk is. Dat vind ik de troost van het geheel. En troost vind ik de wijze waarop het is gegaan; dat het zich openbarende volkomen onafhankelijk is van de mens, terwijl de mens volkomen afhankelijk is van wat zich openbaren zal. Het komt toch zoveel voor dat je in je leven niets anders doet dan trachten elke afhankelijkheid koud te stellen met een zekerheid. Dan vraag je je af: ziet een mens zozeer tegen dat moment op - om in die volkomen afhankelijkheidsstaat te komen?

Waarbij dit ons nu als troost wordt gegeven, dan gebeurt er dit inplaats van dat je denkt dat je vernietigd wordt, omdat je niet links of rechts een kruk hebt om te grijpen.

Dit vind ik de troost uit deze beschouwing. Oneindig zijn de openbaringen voor geruststelling, oneindig zijn onze pogingen om daar allemaal zekerheidsstellingen tegenover te plaatsen. En waarachtig niet gemakshalve, hoor! Maar soms in de grootste beklemming of benauwenis. Zodat men denkt: dat zal me geen tweede keer gebeuren, nietwaar?

'Gaat een openbaring gepaard aan pijn en angst . . . ?'

"Dat was hier niet zo, nee. Ik geloof dat wij in onze pijnen en angsten zekerheidsstellingen gaan bouwen, en spoken van angsten die er nog niet zijn, nietwaar. Zorgen voor dit, zorgen voor dat. En dat stel je dan tegenover de openbaring van de ganse Schepping. Jouw angst van: ja, maar, het kan nu allemaal wel zo zijn, maar ik sta er buiten, hoor! Ik zal wel voor dit of voor dat zorgen."

"Op een of andere manier moet dat dan toch wel, anders hoefden wij helemaal niet te 'zijn'. Het moet toch bij de zinvolheid van het geheel horen, dat we inderdaad door al die angsten heengaan, die door onze omstandigheden als het ware de script van een toneelstuk vormen?"

"Ja, U zegt er een goed woord bij: 'toneelstuk'. Maar toneelspele is nog geen Leven. Wanneer een mens lééft, nietwaar, dus niet zijn rol speelt, niet zijn stijl opbrengt -

zoals we dat noemen - niet zijn standing naar voren brengt enz. enz., dan speelt hij geen rollen. Wanneer een mens lééft, dan openbaart zich uit het Leven voor een mens de enigste zekerheid, die is: dat je niets kan gebeuren - wat je ook gebeurt. Maar de vrijlating vanuit het meest Onzegbare aan ieder schepsel, die vrijlating geeft onmiddellijk een gevoel van losgelaten te worden zodat je nu aan je zekerheidsstellingen moet gaan beginnen."

"Analoog hieraan geloof ik, willen we tot die getallen-openbaring kunnen komen, dat we eerst de sociale waarde van die getallen zullen moeten kunnen vrijgeven, loslaten. We zijn in die getallen allemaal aan onszelf gebonden, ze hebben een zekere sociale waarde. (opm. van een van de aanwezigen: - '10 cent in een gulden!') Daar zitten we geestelijk zó volkomen in ingekapseld, dat we nauwelijks kunnen aanvaarden dat getallen ook andere waarden kunnen hebben [...] - het is heel moeilijk."

"Omdat we die getallen eigenlijk zo degenererend behandelen, nietwaar? Het gaat om de ping-ping, het gaat om onze ouderdom en het gaat om . . . noemt U maar op. Als je ziet waar getallen voor worden gebruikt . . . !"

"[...] Het is de vraag of wij allen voorbeschikt zijn om een getallen-openbaring te krijgen- dat is helemaal de vraag - maar willen we deze kant uit trachten te gaan en proberen we zelf hier iets aan te doen, dan zullen we in de eerste plaats moeten trachten onder de sociale waardering van die getallen uit te komen."

"Ik ben zo blij dat U het aanhaalt van die sociale waarde, omdat U nu weer ziet dat we allen met getallen bezig zijn. Vanaf het kind op school, de kruidenier achter zijn toonbank, de bankier achter zijn loket en wij achter onze safe en portemonnaie tot . . . ga maar door. Zodat deze openbaring niet in de lucht hangt in de zin van: wat is dát nu. En nu behoeft dit niet systematisch voor ons een gebedsriem te worden, al zijn het rubrieken, dat zult U wel begrijpen!

Maar het is er, en als zodanig zal het de sfeer van de getallen zoals wij er mee omgaan, een beïnvloeding geven die een bevrijding kan brengen van de sociale druk der getallen. Dát vind ik de onmiskenbare werking hiervan. En we hoeven er heus niet mee bezig te zijn, het is net als met de zon: er zijn mensen die de werking van de zon helemaal willen uitpluizen enz. maar ondertussen leeft de gehele Schepping ervan. En dat noem ik openbaring, omdat het zijn werking zal hebben tot en met noemt U maar op. Het is overal aanwezig.

“Toch geloof ik wel dat het van waarde is om zich open te stellen voor een openbaring!”

“Konden we dat maar; dan deed ik de hele dag niets anders! Maar U mag 't me leren.

“Ik geloof toch dat we deze kant uit wel enige wilsmogelijkheid hebben.”

“Ik geloof van niet. Tenminste als U hetzelfde verstaat onder wil als ik. Ik geloof dat een mens in een situatie kan komen, waarbij de diepste hunkering in hem ontstaat - waarop dan een antwoord kan komen, ja.” [...]

“Wat ik ook heel merkwaardig vind, heel moeilijk te begrijpen, is dat hij zegt dat je denken moet dat je het zelf bent, dat je je moet vereenzelvigen met het cijfer. Dat is iets zo boven een gewoon menselijk vermogen uit; dat is je zo boven jezelf uit stellen om je zo te vereenzelvigen met

een kosmische waarheid of een . . . ”

“Maar dat doen we immers toch altijd? Dacht u dat u een stap kon doen indien u niet innerlijk gebonden was - bewust en wel - aan een kosmische waarde, nietwaar? We lopen vast het water niet in, wanneer we niet kunnen zwemmen. Die verbondenheid hebben we, dat weten we. Ik zeg 't maar heel simplistisch, maar ik bedoel dit in alle lagen van ons bewustzijn en ons speuren en zoeken met ons bewustzijn. Dat is ons toch gelaten, nietwaar?”

“Dan moet dit bewustzijn [bij Dr. W.] dan al heel ver ontwikkeld zijn geweest; dat was natuurlijk . . . . ”

“Zijn bewustzijn zal niet zo ontwikkeld zijn geweest, maar zijn hunkering naar de bevrijding, dát was bij hem het punt. Wat later zo kenmerkend in zijn leven was, was de grote mildheid die bij hem zo'n enorme rol speelde tegenover de fouten van de medemensen en de hinderlijkheden van de medemensen. Dat hij zo kon zeggen: nu ja, dat ligt op het menselijke vlak! Met andere woorden: wat wil je nu, het kan niet anders. Maar door ontstijging aan het menselijke vlak kan men tot die mildheid komen.” [...]

“Wanneer de intentie van een mens zuiver is dan moet hij op de een of andere wijze een volle maat hebben gehad van afscheiding en afzondering, waar dan ook in - dat hij daartoe is gekomen.”

FRAGMENT 6, d.d. 02-02-63

“De beleving van 'openheid' en het na korte of lange tijd constateren dat we met betrekking tot hetzelfde onderwerp, getal of Symbool 'gesloten' zijn, is een ervaring die velen wel niet vreemd zal zijn.

Dr. W. zei in dit verband ten aanzien van getallen: *'Het is zaak om steeds opnieuw het Wonder er in te beleven'*. Niet bedoeld als een (tevergeefs) trachten een eenmalige beleving te herhalen en vast te houden, maar door 'waakzaam' te zijn en je niet op sleeptouw te laten

nemen in wat hij noemde 'het menselijke vlak'.”

“Het getal is het wonder niet, het is wel entree-gevend, tegemoetkomend aan de mens omdat het in de eenvoud van zijn grondlegging altijd voor de mens bereikbaar is. Een poging om in kortzichtige mensgerichtheid het getal te benaderen zal steeds op niets uitlopen. Maar de aantrekking van het getal en zijn werking op ons kan de eigen gerichtheid doen veranderen in het open komen voor de werkelijke waarde die het heeft voor ons leven.”

FRAGMENT 7, d.d. 02-03-63

“Iemand zei hier eens: 'Getallen zijn als esoterisch steno' -

Het constant hebben van de neiging om deze materie te willen begrijpen werpt zo'n stof op!”

“Dr. W. begreep 't ook niet? [...]

“Hij begreep wat hij uitdrukte.”

“Maar zó is 't niet gegaan! Dr. W. heeft verteld dat het hem in één ondeelbaar moment is overkomen. Daar kwam geen begrijpen aan te pas, hij onderging het. Het werd als een matrijs in zijn ziel gelegd. Tóen heeft hij een vorm gezocht en daarvoor de getallen genomen omdat zij het minst door franje waren belast. Als een cijfer geen steek zou houden op dit machtige bouwwerk dan zou in het latere denkwerk een fout zijn geslopen.

Groot en diep was zijn verlangen om dit uit te laten stromen in wat in de wereld 'esoterisch weten' heet. De teleurstellingen waren vele, maar het beveiligde ook het heilige van wat de getallen meedragen.

Daarom is het niet als hobby mee op te nemen in ons leven, het selecteert voor opnemen of wegvallen.

Dit is een enorme waarborg - zonder dat een mens in de diepte van het wezen van Dr.W. kan treden - voor dát wat hij met onzegbare ernst en ijver tot stand bracht. Het is rustgevend dat het Onnoembare zich zo met de mens kan bemoeien, dat het dienend is van geslacht tot geslacht. Wezens incarneren dan die als leerling daar wat aan hebben.

Het heilige verlangen van de mens, het naar adem snakken; dat is aankloppen in de zin die Jezus aanduidde. Dit is niet te leren.

Wat opvalt is de relatie tussen 0 en 17, in verband met de ervaring van Dr. W. Niet door hangen aan het mannelijk of vrouwelijk principe, maar met betrekking tot de ontvankelijkheid.

Wat hem overkwam en [waar] wij koud van

blijven, daar moest toch ontvankelijkheid voor zijn; en het innerlijk zoeken - daaruit voortgekomen - voor responsie bij mensen en in heilige boeken, maar [dat] toch een muur plaatste tussen wat hij wist dat bestond en tot vorm moest komen.

Ontvankelijkheid is een relatie, er moet al iets aanwezig zijn, bijvoorbeeld de vormgeving. *Want wat begint 19 zonder 17?* Het is een ontzaglijk iets als men weet dat ontvankelijkheid rechtstreeks verbonden is aan vormgeving; dat deze rechtstreeksheid bestaat, waarbij alle tussenliggende vormgevingen vervallen en eenwording mogelijk wordt. En is. De ervaring van Dr. W. móest uitkristalliseren in cijfers die klaar lagen, waar hij naar toegetrokken werd door zijn ontvankelijkheid. Hij vertelde hoe op de mens kan toekomen wat heilige esoterie bevat, zonder nadere vormomschrijving.

Men ziet ook dat wanneer iemand zoiets overkomt, hij zich niet laat imponeren door de onmogelijkheid het tot vorm te brengen - maar ook niet door mensen. [Van] wat in het menselijke vlak gebeurde trok Dr. W. zich, in zijn pioniersarbeid als vormgever, niets aan.

Daarom, als je als leerling bij hem wegging en je beste vriend zou vragen 'hoe was 't? - dan zou je moeten zeggen: ga 't zelf maar halen! Het werkte te uniek individueel op de mens. Het is niet over te dragen dan door uitstraling (werking op de mens). Ook het zich niet ontmoedigen laten wanneer het niet opgevangen werd.

Nog even de 19, tegenover de 17. Het is net of de 17 in de schaduw staat van de 19, ook in de relatie mannelijk-vrouwelijk principe. Maar de één kan niet buiten de ander. Niet de 17 geeft doorgang naar de 0 voor 19, maar samensmelting van de twee geeft toegang tot de 0.”

“323, als 17x19, verwijzend naar *de Goddelijke Liefde, de Geborgenheid.*”